

La mimesi catalana ens diu com ser independents

written by Miquel Manubens | 17 de maig de 2024

Quan Moisès lliura al seu poble els deu manaments (1.140 a C aprox.) crea la base legal d'un poble lliure. Aquelles lleis s'enfronten a totes les nacions que volen l'esclavatge i impregnaren de bell antuvi aquelles societats on vivien jueus.

Els jueus van ser atacats per tots els pobles expansius que defensaven l'esclavatge, els grecs-macedonis primer (166 aC), els romans després fins a la caiguda de Masada (73 dC). Sempre van tractar d'exterminar-los, per evitar que la idea de poble lliure s'estengués.

Més tard, a la Llei s'incorporà el Costum o Usatges. La democràcia es fonamenta en el convenciment efectiu que la gent és lliure. En les societats liberals en què la gent té un cap democràtic no va fer falta cap Montesquieu que s'inventés la separació de poders per tal de garantir uns mínims de prevenció en vers el poder absolut, perquè la llei la fa el poble amb el respecte als costums.

Després de la diàspora també van ser atacats allà on eren. Els atacs als barris jueus i els pogroms a tota Europa (del s. XIV al XIX), o el robatori massiu disfressat d'expulsió dels catòlics (1492) van continuar la tradició. Sempre que un estat expansiu colonialista entra en fallida, ho paguen els jueus.

El segle XX, l'estat nazi que pretenia alliberar el seu poble eliminant els jueus, va embogir totalment i va intentar convertir en esclaus a tots els europeus. De la mateixa manera que ara veiem com un fort poder expansiu, l'islamisme, pretén eliminar-los amb l'espectacle afegit que veiem a Occident d'estudiants, professors o fins i tot polítics foscos aplaudint la barbàrie. Però ara els jueus se saben defensar.

Sempre que alguna potència política ataca els jueus ho fa des d'idees d'eliminació de la llibertat i dels pobles lliures.

Els usatges i el costum són la prevenció natural de qualsevol democràcia que no vulgui caure sota el despotisme del poder absolut que mena d'aquella assemblea nacional que va esdevenir de substituir el poder del monarca pel poder de l'estat jacobí, i que es va arrogar el poder absolut negligint, justament, els furs i el dret fiduciari. Fixeu-vos que en les Nacions d'Usatges, Anglaterra i Israel per exemple, no tenen constitució, perquè no els hi cal.

Per tant, haurien de concloure que perdent fins i tot l'idioma, el respecte a la llei i als costums és el que ha fet perviure el poble jueu.

Sempre es diu a Catalunya que mentre existeixi l'idioma la nació prevaldrà. Els jueus ens demostren que la llengua es pot recuperar, però que el que no es pot perdre és el concepte llibertari de la llei catalana, els usatges i els costums.

De la mateixa manera que s'ignora la mimesi de l'idioma (cada idioma prefigura una manera de pensar), l'oblit de les constitucions catalanes per part dels polítics actuals ens ha portat a aquesta política de base francoespanyola corrupta i mentidera, on hem oblidat la manera democràtica de procedir en una democràcia llibertària com la catalana (o l'anglesa).

És fonamental, per tant, defensar la reinstauració d'aquella manera de pensar les lleis, les constitucions catalanes, amb una potent mobilització a tota la nació catalana en defensa seva i del nostre idioma i cultura, reclamant a Europa:

- 1) la validesa del Tractat d'Utrecht de garantia de les lleis catalanes.
- 2) l'anul·lació del Tractat dels Pirineus per il·legal.
- 3) la validesa legal perpètua del Tractat de Gènova de Defensa amb Anglaterra (i els seus estats successors Regne Unit i EUA) i que les constitucions catalanes són inderogables.

- 4) el compliment del resultat del referèndum de l'1-0 i del compromís de Donald Tusk del 10-10-2017.
- 5) la independència de tot el territori històric de la nació catalana.

Només així aconseguirem deslliurar-nos dels tramposos dirigents que ens van portar al cul-de-sac del 1r d'octubre, gent disposada a vendre's abans que els ho demanin, perquè la restitució de les nostres lleis és la millor prevenció davant aquesta gent disposada a una independència de broma amb el castellà oficial o pagant el deute odiós espanyol.

Europa ens ho deu, perquè en definitiva vam perdre les nostres llibertats per ajudar-los a ells contra l'expansionisme borbònic. Els estats successors dels signants del Tractat d'Utrecht ens ho deuen.

Restituir l'estat català de 1714 és una solució constitucional que diplomàticament és molt defensable a Europa, i que no inclou cap de les moltes renúncies a les quals estaven disposats els líders del 2017.

I per això cal una nova organització, o aprofitar-ne una de vella restaurada, que iniciï una guerra d'alliberament pacífica, que sigui visible a tot el país, canviant i superant tots els mètodes processistes, començant per llençar a terra tot paper que no estigui en català, i anar després incrementant el nivell.

No serveix de res amagar-se darrere l'excusa de la demografia i del cens si no es lluita per la nació. Cal una doble lluita, al carrer sense fer folklorismes processistes, amb seriositat, i contra tot allò que minva la llengua, des dels cartells de les botigues fins a la catanyolització de TV3, i alhora portant al Parlament tota una corrua de ILP's que deixin en evidència als partits catalans, reclamant la reducció dels sous dels polítics, del cost del Parlament, l'eliminació de totes les menjadores de la Generalitat, fixant topalls de

Conselleries (9) i Direccions Generals (36), l'eliminació dels càrrecs de lliure designació, la supressió de subvencions a medis no 100% en català, l'enfortiment de la dedicació exclusiva a la sanitat, i de la inspecció a la immersió a l'ensenyament.

Cal un nou front patriòtic seriós i potent, que faci virar els nostres joves, ara acollonits en tots els àmbits gràcies a l'autoderrota processista, cap a un optimisme vencedor.

I per a això no calen reunions per fer estatuts, ni comissions d'estudis o sectorials. Cent cinquanta anys de comissions i assemblees ens contempen, cal simplement que tots actuem en la mateixa direcció.

Hem de tornar a ser el poble més lliure del món.